

Puto lásky...

Keď máme niekoho alebo niečo radi, máme ku tomu človeku, alebo k tej veci iný vzťah. Vzťah lepší, vzťah osobitný. Čím viac máme radi tým je táto zviazanosť s osobou či vecou väčšia. Sú niekedy až kuriózne prípady takejto naviazanosti na niečo. Napríklad horí dom a mladá žena miesto toho, aby si vzala nejaké vzácne a drahé veci, vezme si len malú drobnosť z poličky, ktorá má pre ňu najväčšiu cenu, lebo je od mamy...

Boh miluje človeka, a preto podnikol všetko, aby ho získal, aby sa s ním zviazal. Mal a stále má ku nemu iný vzťah ako ku ostatnému stvorenstvu. Vzťah lepší, vzťah mimoriadny, osobitný. Ako sme si už povedali: čím viac máme radi, tým viac narastá aj naša zviazanosť s osobou či vecou. Boh sa stáva človekom, aby s ním vytvoril jednotu, aby si ho láskou získal a zviazal sa s ním. Toto tajomstvo sa odohráva v osobe Ježiša Krista, ktorý je Boh a berie si ľudské telo v ktorom ukrýva svoje Božstvo a stáva sa človekom, tak sa Boh zjednocuje s človekom a s celým ľudstvom ako takým. A to bol už druhý veľký pokus Boha presvedčiť človeka o svojej láske. Prvý bol v raji. Človek zahrnutý Božími darmi a najmä obdarený darom života a darom Božej lásky i priazne, neveril Božej láske a odmietol ju v raji. Nemal dôveru, že ho tak veľmi môže mať Boh rád a tak rozviazal puto lásky medzi Bohom a človekom. Dal sa nahovoriť, že mu bude lepšie bez „jarma“ lásky, že mu bude lepšie samému a slobodnému. Boh, naším ľudským pohľadom povedané bol veľmi sklamaný, ale na človeka nezanevrel ale človek bol mu stále vzácny, lebo pozeral naň pohľadom lásky ako pozerá matka na svoje dieťa.

Poslal na svet svojho jednorodeného Syna, aby každý kto v neho uverí mal večný život. Pán Ježiš preto aby vytvoril jednotu s človekom vzal si ľudské telo a stal sa jedným z nás. A aby táto jednotu, zviazanosť s Bohom pokračovala odstránil prekážku medzi nami a Bohom, odstránil hriech, keď zomrel za nás na kríži... Boh Otec prijal túto Ježišovú obeť a vzkriesil ho z mŕtvych. A keď Ježiš odchádza so svojím telom do Neba, už predtým vytvoril spôsob zjednotenia s človekom prostredníctvom Svätého prijímania. On sám prichádza ku nám Jeho prostredníctvom a zjednocuje sa s nami. To čo Boh robí voči človeku je veľmi veľké, obdivuhodné. Je veľmi potrebné zamyslieť sa ako my odpovedáme na Božiu iniciatívu lásky. Prvá vec je, či veríme, že Boh nás má skutočne rád. Niekedy tu robíme

chybu, že si chceme všetko akosi zmaterializovať. Aj lásku vidíme neraz len v materiálnych hodnotách. Materiálne hodnoty a dary môžu byť prejavom lásky, ale nie sú jej podstatou, sú viac ovocím lásky, alebo preukázaním lásky. To nie je ale podstata lásky. Láska je duchovného charakteru, je to duchovný vzťah...

Chlapec dostal na narodeniny dar. Veľmi sa mu tešil. Až tak, že keď sa ho sestra opýtala: „Od koho si to dostal? Kto ti to dal?“ - nevedel odpovedať. Tak ho zaujal dar, že v tej chvíli alebo i potom ho vôbec nezaujímalo od koho to má.

V knihe príprav detí na prvé sväté prijímanie je takýto zaujímavý príklad: „Rodičia obedovali s deťmi. Medzitým sa rodičia pohádali medzi sebou. Deti boli z toho smutné a nechutilo im jesť. Každý sa pomaly vytratil od stola. Napokon deti mali nápad. Odišli na chvíľu a doniesli rodičom kvety s vďakou za dobré jedlo, ale i s prosbou, že nechcú len jedlo ale chcú pohodu, radosť, inými slovami: lásku medzi nimi všetkými.“ My, keď pozeráme na Pána Boha tak neraz len takto materialisticky, nanajvýš, že mám čo jesť aj keď mi od jedu nechutí, aj keď je trápne ticho medzi nami. Sú aj iné prípady z našich dejín: Muž po rozvode dáva žene dom a všeličo materiálne, len aby kompenzoval nedostatok lásky, alebo aby zakryl neveru a vieme, čo ona povie na to: „Zober si to a prac sa s tým preč!“

Tu sa naplňajú slová: „Nielen z chleba žije človek ale z každého slova, ktoré vychádza z Božích úst.“ – ako hovorí Ježiš Boží Syn. Boh nám dáva práve to, čo nám chýba: dáva nám lásku v jej rýdzosti a dáva nám i ovocie svojej lásky: pokoj i radosť do našej duše...

Jeden problém tu ale je. Aký? Ten, keď my odmietame Božiu lásku. Keď si ju dost' nevšíname, alebo ňou dokonca pohŕdame...

Pán Ježiš cítil aj toto odmietnutie lásky, cítil jej nedostatok a tým začínalo jeho utrpenie. Skúsme mu vrátiť to, čo kvôli našej spásy strácal, čo sa mu od nás nedostávalo... Prijmime jeho lásku uverme jej a opätujme ju. Začnime i z našej strany stavať vzťahy lásky na iných pilieroch viery a z nej prameniacej úprimnosti a dôvery...

Máριο Orbán

Ó, Bože veľkého milosrdenstva, nekonečná Dobrota, hľa, dnes celé ľudstvo volá z priepasti svojej úbohosti o tvoje milosrdenstvo, o tvoje zľutovanie.
Ó, Bože.
Láskavý Bože, neodmietaj modlitby vyhnancov tejto zeme.
Ó, Pane, nepochopiteľná Dobrota, ktorý skrz-naskrz poznáš celú našu úbohosť a vieš, že vlastnými silami nie sme schopní pozdvihnúť sa k tebe, pokorne ťa prosíme, zahŕňaj nás svojou milosťou a rozmnožuj v nás neprestajne svoje milosrdenstvo.

Z Denníčka sv. Faustíny Kowalskej

Svet 21. storočia sme poranili stresom. O pokoj a harmóniu nás už oberá takmer každá povinnosť a aktivita. Akosi sme si zvykli preplňať sa strachom a obavami. Konštatovanie, že je za to zodpovedný niekto iný, neobstojí a nostalgia po starých dobrých časoch našich prapredkov nič nenapraví. Lenže ani ich život nebol taký idylický, ako by sme ho radi vystrihli z farebného pozadia obrazov Martina Benku. Dovolím si tvrdiť, že boli ešte viac zaťažení otázkou dôstojného prežitia, než sme my dnes. Na rozdiel od nich nám však chýba pokoj, čo podlamuje nohy nášmu zdraviu a našim plánom do budúcnosti. Na jeho miesto nastúpil stres.

O akom pokoji hovorí Ježiš apoštolom, keď ich oslovuje: „Pokoje vám!“? Dôvod, pre ktorý sa majú upokojiť, je ten, že Kristus, ktorého ukrižovali a pochovali, je opäť živý medzi nimi. Jeho prítomnosť ich upokojila a zostali pokojní aj potom, keď definitívne vystúpil na nebesia. Ubezpečil ich totiž, že bude s nimi po všetky dni až do skončenia sveta. Jeho prítomnosť v ich strede bola zárukou, že udalosti nabrali správny spád.

Pokoj apoštola závisí od prítomnosti živého Krista uprostred dňa, ktorý žije, vo svete vzťahov, ktoré vytvára, v práci, ktorú koná. Boh sa sem dostáva prostredníctvom modlitby, sebaobety, sviatostí a služby človeku. Sú to všetky veci bagatelizované a vytlačené na okraj záujmu. Boh dennodenne kráča okolo nás a čaká, kedy ho prizveme do minút nášho kolobehu. Chceme sa upokojiť? Zbaviť sa ustráchanosti a stresu? Vyčleňme si čas a priestor pre Boha a nepodceňujme jeho nevyhnutnosť. Dajme si šancu stretnúť ho. S ním postupne príde aj vytúžený pokoj.

Jaroslav Ivančo

Apríl 2008

Úmysly Apoštolátu modlitby

Všeobecný: Aby kresťania aj v ťažkých a zložitých situáciách nepoľavili vo vyznávaní svojim životom, že Kristovo zmŕtvychvstanie je zdrojom nádeje a pokoja.

Misijný: Aby budúci kňazi mladých cirkví boli stále viac formovaní kultúrne aj duchovne, aby evanjelizovali svoje národy a celý svet.

Úmysel KBS: Aby nás myšlienka na Zmŕtvychvstalého posilňovala v nádeji získať večný život v blaženosti.

Spovedanie pred prvým piatkom

Pondelok od 17:00

Streda od 16.30

Piatok od 16:00

Každý deň trochu zomierame a každý deň sa znovu rodíme. Život nie je v našich rukách. Každá hodina, každý úder srdca, sú nádherným darom.

Každý deň trochu zomierame a každým dňom sa približujeme k rozhodnému okamihu nášho vstupu do večnosti.

Vystrelenie človeka do vesmíru vyžaduje nesmierne starostlivú prípravu. Stojí to mnoho peňazí, mnoho poznatkov a obetavosť tisícich ľudí.

Vstup do večnosti nestojí ani halier, nevyžaduje riadne vedomosti. Pre vstup do večnosti je potrebné toto: sebadarovanie, viera a láska. Dôležité je vstúpiť na správnu obežnú dráhu.

Mysliet' na smrť, na vlastnú smrť, je naozaj obohacujúce a oslobodzujúce.

Myšlienky sa tak očistia.

Otvoria sa pred nami nové obzory, nečakané perspektívy.

Život sa stane intenzívnejším...

Mysliet' na smrť v súvislosti s vlastným životom, vlastnými skúsenosťami, znamená myslieť realisticky. Kto verí vo večný život, nemôže mať smutné myšlienky.

Mysliet' na smrť v dôvernom prijatí tejto skutočnosti, znamená myslieť s perspektívou budúcnosti, myslieť oslobodzujúcim spôsobom.

Uprostred života je smrť.

Ale nikto ju nechce vidieť.

Nikto s ňou nechce mať nič do činenia.

Akoby sme všetci chceli byť radšej smrťou prekvapení.

Pozerať sa na smrť pokojne; pozerať sa jej do očí; a ona ti odhalí nové obzory.

Phil Bosmans „Kľúč šťastia“

Sväté omše v týždni po 2. Veľkonočnej nedeli

31.III. pondelok

18.00 na úmysel prosby k sv. Augustínovi: za zdravie

2.IV. streda

18.00 + Valentín Kulifaj a manž. Serafína

4.IV. piatok

18.00 + Ondrej Makýš, manž. Mária a ich rodičia

5.IV. sobota

18.00 + Arpád Límaň a manž. Bernardína

Upratovanie kostola č.d. 354 – 387

6. IV. 3. Veľkonočná nedeľa

8.00 na úmysel

9.15 + Ľudovít Bobek (30dní)

Liturgický kalendár

31.III. pondelok **Zvestovanie Pána – Slávnosť (z 25.marca)**

1. IV. utorok sv. Hugo, biskup

2. IV. streda sv. František z Paoly, pustovník

3. IV. štvrtok sv. Richard, biskup

4. IV. piatok sv. Izidor, biskup a učiteľ Cirkvi

5. IV. sobota sv. Vincent Ferrera, kňaz

„Beda vám, zákonníci a farizeji, pokrytci, lebo sa podobáte obieleným hrobom, ktoré zvonka vyzerajú pekne, ale vnútri sú plné mŕtvolných kostí a všelijakej nečistoty!“

(Mt 23, 27 - 28).

Keď sa Ježiš priblížil a zazrel mesto, plakal nad ním a hovoril: „Kiež by si aj ty v ten deň spoznalo, čo ti prináša pokoj!...“

Lk 19,41-42

Pokúsím sa vnútorne upokojiť, môžem privrieť oči alebo sa sústrediť na určitý bod.

Pozriem sa vnútorným zrakom na seba zvonka i zvnútra a v duchu si poviem: Toto som ja.

Mám radosť z toho, že v tento večer, práve v tomto chráme spolu s ostatnými môžem pobudnúť v chvíli ticha a môžem sa stretnúť s Ježišom.

Ježiš je totiž uprostred nás.

Je tu prítomný v Eucharistii, vo svojom slove evanjelia, je prítomný aj vo mne.

Predstavím si v túto chvíľu Ježiša z dnešnej evanjeliovie udalosti.

Pred Ježišom je mesto Jeruzalem, Ježiš vidí jeho domy, jeho obyvateľov, jeho chrám...

Pokúsím sa s Ježišom vo svojej predstave tiež vidieť Jeruzalem.

Priblížim sa bližšie k Ježišovi, vidím ho, ako je oblečený, ako stojí so zrakom upretým na mesto, vidím jeho vlasy, tvár...

Pokúsím sa čím viac k nemu priblížiť, aby som bol čo najbližšie, aby som mu mohol vidieť do tváre.

A vidím Ježišovu tvár...

Ježiš plače.

Vidím, ako mu po tvári stekajú slzy.

A počúvam, čo Ježiš hovorí: „Keby si len, Jeruzalem, poznal čas svojho navštívenia... Toľkokrát som chcel učiť vás skutočnému životu a vy ste nechceli...“ Cítim v tých slovách Ježišovu lásku, ktorá naberá svoju podobu v jeho slzách.

Pokúsím sa vžiť do Ježišovho srdca, do toho milujúceho srdca, aké má neraz každá matka alebo otec, ktorí chcú svoju dieťaťu to najlepšie, a dieťa nechce... Ako to bolí... až sa neraz na ich tvári zjavuje slza. A slza na tvári Ježišovej vychádza z jeho Božieho, milujúceho srdca. Pozorujem Ježiša a spolicím s ním a vžívam sa do jeho srdca a vžívam sa do jeho lásky, do jeho bolesti, do jeho plaču.

Ježiš sa teraz obracia priamo na mňa.

Ježiš svoju tvár obracia ku mne, cítim jeho pohľad, díva sa priamo na mňa.

Čo môžem vyčítať v Ježišovom pohľade, keď sa na mňa pozerá?

Ziari Ježišova tvár radosťou?

Alebo vidím, že z Ježišových očí po jeho tvári neprestávajú tiecť slzy?

Možno by som sa ani nechcel dívať do Ježišovej tváre...

Ale kam by som sa chcel dívať?

Ktorá tvár mi môže viacej povedať do môjho života?

Z ktorej tváre môžem viacej vyčítať, ako to so mnou vlastne je, než z tváre Ježišovej?

Čo Ježiš hovorí mne?

Pokúsím sa ho počúvať...

Azda aj mne povie:

„Toľkokrát som sa ti prihováral, toľkokrát som ťa chcel priviesť na cestu pravého, skutočného života, toľkokrát som klopal na dvere tvojho svedomia, toľkokrát som čakal pred dverami tvojho záujmu a tvojho srdca, a ty si ma nechal čakať vonku a ty si nechcel... Keby si len poznal čas mojej návštevy, keby si len aspoň trochu pochopil, ako mi na tebe veľmi záleží, keby si aspoň len trochu pocítil,

Maska

Ježiš nemal rád pretváрку farizejov. Jasne im vždy povedal, že ich vnútro je iné v porovnaní s tým, ako sa správajú navonok. Neobľuboval ich masky falošnej dobroty, zbožnosti a spravodlivosti.

Ľudia žijú radi s maskami. Chcú sa v kontakte s druhými ľuďmi prezentovať v tom najlepšom svetle. Vedie ich k tomu aj mnoho rozličných publikácií, ktoré učia ľudí, ako majú čo najlepšie navonok vyzerať. Dokonca je to zásadná požiadavka, aby sa človek mohol spoločensky presadiť. V komunikácii s nimi máme pocit, že sa rozprávame s nejakými super ľuďmi, ktorí sú bezchybní. V skutočnosti to však môžu byť gauneri, ktorí si každé ráno nasadia masku dobroty a láskavosti. Keby v ich byte bola skrytá kamera, tak by sme sa možno zhrozili, akí sú v skutočnosti a ako sa napríklad správajú k svojej rodine.

Masky patria do divadla a nie do medziľudských vzťahov. Kto nosí masku, s tým sa ťažko komunikuje. Maska vytvára bariéru. Ak nosíme masky, mali by sme si ich strhnúť z tváre. V bežnej komunikácii to neznamena, že sa musíme pred ľuďmi hneď „odhaliť“ a ukázať im svoje chyby alebo slabosti. Dôležitá je naša pozícia, z ktorej vychádzame pri rozhovoroch. Ak partner rozhovoru cíti, že sme úprimní, že sa nepretvarujeme, že uznáme aj svoje slabosti, tak má pocit, že sa rozpráva s normálnym človekom, pred ktorým sa nemusí ani on pretvarovať. Priznanie si našich nedokonalostí môžerobiť rozhovor dokonalým, užitočným, a predovšetkým ľudským. Je to akoby držanie sa s človekom za ruku, s ktorým spoločne a rovnocenne kráčame k cieľu rozhovoru.

Marián Šuráb

ako ťa mám skutočne rád a že som prišiel práve kvôli tebe, kvôli tvojmu životu, kvôli tvojmu problému, kvôli tvojej situácii, kvôli tebe, aby sa tvoj život nikdy nestal rumoviskom, ale aby bol životom...”

Obrátim sa teraz ja k Ježišovi.

Mám predsa možnosť - aj v dnešný večer - zaujať k nemu iný postoj.

Obrátim sa teda k nemu a poviem: Ježišu, odpusť, odpusť, že som nemal dostatok záujmu a že som zabúdal na tvoju lásku. Odpusť, že som hľadal život a šťastie mimo teba.

Ale som tu, Ježišu, ďakujem ti aj za dnešný večer, za to, že si tu ty, že si to môžem uvedomovať, že ma oslovuješ, že si pre mňa naozaj Cesta, Pravda a Život, že sa nemusím báť vo svojich problémoch a ťažkostiach, ktoré ma trápia.

Prosím ťa, Ježišu, nenechávaj ma samého, nevzdávaj sa ma, nevzdávaj to, prosím ťa, nikdy so mnou, ani vtedy nie, keby som ja sám mal čo aj sto hlúpych nápadov vzdať svoj život s tebou.

Prijmi ma, Ježišu, i v dnešný večer.

Verím, že ty máš moc zmeniť i vo mne, čo je slabé, krehké, hriešne...

Ty máš moc posilniť i vo mne hoc' len tú trochu lásky, trochu dobra a priviešť ju k víťazstvu.

Ty mi hovoríš:

„Len ver a neboj sa... ver mi a pod', podaj mi ruku a pôjdeme životom spolu.“

Josef Šuppa, SJ „V dnešný večer- meditácie“

NA STĽPE Na päťročného Janka urobil veľký dojem príbeh o stylitovi Simeonovi. Bol to sýrsky pustovník, ktorý žil v 5. storočí. Ako askéta prežíval svoj život osamote na vrchole stĺpa. Tohto muža obdivovali a považovali za svätého, pretože viac než tridsaťpäť rokov svojho života prežil na malej plošinke na vysokom stĺpe.

Janko bol rozhodnutý nasledovať príklad tohto mnícha. Stoličku si vyložil na kuchynský stôl a celý nadšený začal liezť hore.

Keď mama začula akýsi divný zvuk, ktorý vychádzal z kuchyne, prišla, aby sa pozrela, čo sa tam deje. To, čo uvidela, ju poriadne zaskočilo. „Janko, zíd' dolu skôr, než si stihneš zlomiť krk!“ vykrikla.

Janko ju poslúchol, ale keď bol dolu, zašomral: „To je hrozné!

Nemôžem byť svätý ani vo vlastnom dome.“

Aby si bol bližšie k Bohu, nemusíš liezť na vysoký stĺp ani sa oddeliť od ľudí. Boh si praje, aby sme boli jeho svedkami tam, kde žijeme, bývame, chodíme do školy, pracujeme. Možno je to niekedy ťažšie ako žiť sám na stĺpe.

Mnohí ľudia zanedbávajú povinnosť, ktorú majú na dosah, a uspokojia sa so snívaním o tom, že by raz mohli urobiť niečo veľké.

— Tereza z Avily

**sv. Mária Egyptská
2.apríl**

V lexikónoch svätých sa popri ľuďoch cnostného života objavujú aj obrátení hriešnici a hriešnice, ktorí na svojej ceste k svätosti zažili radikálne obrátenie. Jednou z prvých je sv. Mária Egyptská. O živote tejto

svätice sa nevie mnoho, jadro jej príbehu tvorí legenda. Podľa nej sa Mária narodila v Egypte a ako dvanásťročnú ju zlákal hriešny život v Alexandrii.

Zlom v jej živote nastal vtedy, keď pocítila túžbu odísť spolu s početnou pútnickou skupinou z Egypta do Jeruzalema na sviatok Povýšenia Svätého kríža. Chcela vojsť do chrámu, zastavila ju však neviditeľná sila. Vtedy pochopila príčinu zábrany. Uvedomila si svoju hriešnosť a jej srdca sa dotkla Božia milosť. Na zemi pred chrámom sa prvý raz obrátila v modlitbách k Panne Márii. Vyznala hriechy a prosila o možnosť vojsť k relikvii kríža. Zaviazala sa zachovávať čistotu tela i mysle a sľúbila, že odíde tam, kde jej to Božia Matka prikáže.

Jej modlitba bola vypočutá a prekvapená Mária bez problémov vošla do chrámu. Potešená, že Boh prijal jej pokornú modlitbu, prosila o naznačenie cesty pokánia. Za tri mince, ktoré jej niekto daroval pri východe z kostola, si kúpila tri pecne chleba. V Chráme sv. Jána Krstiteľa pri Jordáne prijala krst a odišla do púšte. Žila sama takmer 50 rokov. Venovala sa iba pokániu v modlitbách a rozjímaní.

Legenda hovorí, že po dlhom čase, krátko pred jej smrťou, ju v púšti našiel mních Zosimus, ktorý jej podal Eucharistiu. Hoci Mária nevedela čítať ani písať, bola zázračne poučená o kresťanskej viere a s mníchom sa rozprávala, akoby prečítala Sväté písmo. Pri druhej Zosimovej návšteve bola už svätica mŕtva. Máriin hrob bol od 6. storočia cieľom mnohých pútnikov. Úcta k nej v 7. storočí prekročila spolu s palestínskymi utečencami hranice Talianska. V Ríme a v Neapole sú údajne uchovávané jej relikvie.

Obrátená hriešnica Mária Egyptská na Východe bola zobrazovaná väčšinou ako stará žena, na Západe naopak ako mladá, zahalená do dlhých vlasov. Jej atribútom sú tri pecne chleba.

Ženy s pohnutým a hriešnym životom sa v dejinách Cirkvi väčšinou museli spoliehať na individuálnu cestu obrátenia. Dnes pomáhajú dievčatám a ženám na šikmej ploche aj cirkevné inštitúcie. Jednou z nich je Kongregácia sestier dominikánok z Betánie, ktorá umožňuje vstup do svojich radov aj dievčatám s nedobrou minulosťou.

Pripravila: Katarína Žáková

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku